

Sygn. akt *IV U 1366/19*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Guniewska

Protokolant: st. sekr. sądowy Katarzyna Pokrzywa

po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2019 r. w Rzeszowie

sprawy z wniosku **W. O.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania W. O.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

z dnia 06.06.2019 r. znak (...)

oddala odwołanie.-

Sygn. akt IV U 1366/19

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 18 grudnia 2019r.

Decyzją z dnia 6 czerwca 2019r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawczyni W. O. wznowienia postępowania. W uzasadnieniu podał, że w dniu 21 marca 2019r. został ogłoszony wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 6 marca 2019r. stwierdzający, że „art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2017r. w zakresie w jakim dotyczy urodzonych w (...)r. kobiet, które przed 1 stycznia 2013r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej”. Wskazał, że zgodnie z art. 145a § 2 k.p.a. wnioskodawczyni mogła wnieść skargę o wznowienie postępowania w terminie 1 miesiąca od dnia wejścia w życie w/w wyroku, tj. do 21 kwietnia 2019r. Z uwagi na fakt, że dni 21 i 22 kwietnia 2019r. były dniami ustawowo wolnymi od pracy termin ten upłynął 23 kwietnia 2019r. Skarga wnioskodawczyni została wniesiona 3.06.2019r. , bez wniosku o przywrócenie terminu na złożenie skargi o wznowienie postępowania.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła W. O..

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie i podtrzymał argumentację, jaka legła u podstaw wydania decyzji z dnia 6 czerwca 2019 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W. O. urodziła się (...) Decyzją z 15 lipca 2008 r. przyznano w/w emeryturę.

W dniu 20 listopada 2013 r. wnioskodawczyni złożyła wniosek o przyznanie emerytury w powszechnym wieku emerytalnym, który rozpoznano decyzją z dnia 17 stycznia 2014 r. o przyznaniu emerytury. W decyzji tej wysokość emerytury ustalono według zasad wynikających z art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Kwota emerytury obliczona w oparciu o art. 26 jest świadczeniem mniej korzystnym od wysokości emerytury obliczonej w oparciu o art. 53 do której uprawnienie ustalono w myśl art. 46 w/w ustawy w związku z tym organ rentowy podjął wypłatę świadczenia korzystniejszego obliczonego na podstawie starych zasad.

W dniu 3 czerwca 2019 r. do (...) Oddział w R. wpłynęło pismo wnioskodawczyni, które organ rentowy potraktował jako wniosek o wznowienie postępowania w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019r. Wnioskodawczyni nie złożyła wniosku o przywrócenie terminu na złożenie skargi.

W dniu 6 czerwca 2019r. organ rentowy wydał decyzję będącą przedmiotem niniejszego postępowania.

(dowód: akta organu rentowego)

Sąd czyniąc ustalenia w sprawie oparł się również na dowodach z dokumentów, których treść i forma nie budziły wątpliwości, a które sporządzone zostały przez podmioty uprawnione w zakresie przysługujących im kompetencji.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne.

Na wstępie podkreślenia wymaga, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot rozpoznania sprawy sądowej wyznacza decyzja organu rentowego, od której wniesiono odwołanie (art. 477⁹ i art. 477¹⁴ k.p.c.) i tylko w tym zakresie podlega ona kontroli sądu zarówno pod względem jej formalnej poprawności, jak i merytorycznej zasadności. Postępowanie sądowe zmierza do kontroli prawidłowości lub zasadności zaskarżonej decyzji, a w związku z tym wykluczone jest rozstrzyganie przez sąd, niejako w zastępstwie organu rentowego, żądań zgłaszanych w toku postępowania odwoławczego, które nie były przedmiotem zaskarżonej decyzji (por. postanowienie SN z dnia 22 lutego 2012 r., II UK 275/11, LEX nr 1215286).

Tym samym przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie, wyznaczonym treścią zaskarżonej decyzji z dnia 6 czerwca 2019 r., jest kwestia zasadności odmowy wznowienia postępowania w sprawie.

Zgodnie z art. 83b ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (DZ. U. 2019r. poz. 300 j.t.) jeżeli przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego przewidują wydanie postanowienia kończącego postępowanie w sprawie, Zakład w tych przypadkach wydaje decyzję.

Typowym przykładem postanowienia kończącego sprawę jest rozstrzygnięcie w sprawie odmowy przywrócenia terminu do wniesienia odwołania, zażalenia bądź skargi. Zgodnie z przepisem art. 59 § 2 k.p.a. o przywróceniu terminu postanawia ostatecznie organ właściwy do rozpatrzenia odwołania lub zażalenia. Wydane w powyższej kwestii postanowienia są ostateczne.

Przepis art. 145a § 1 k.p.a. stanowi, że można żądać wznowienia postępowania w przypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego została wydana decyzja. Skargę o wznowienie wnosi się w terminie jednego miesiąca od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego.

W dniu 21 marca 2019r. został ogłoszony wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019r. sygn. akt P 20/16, który stanowi że „art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń

Spółecznych (...), w zakresie w jakim dotyczy urodzonych w (...) r. kobiet, które przed 1 stycznia 2013r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej”.

Stosownie do powołanego art. 145a § 2 k.p.c. w zw. z art. 57 § 4 k.p.a. termin na wniesienie skargi upłynął 23 kwietnia 2019r. z uwagi na fakt, że dni 21 i 22 kwietnia 2019r. były dniami ustawowo wolnymi od pracy. Wnioskodawczyni skargę o wznowienie postępowania złożyła 3 czerwca 2019r.

Sąd w pełni podziela stanowisko, zgodnie z którym termin do wniesienia skargi o wznowienie postępowania administracyjnego z przyczyny orzeczenia przez Trybunał Konstytucyjny o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, określony w art. 145a § 2 k.p.a., jest terminem o charakterze procesowym, wobec czego ma do niego zastosowanie instytucja przywrócenia terminu (por. wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 24 listopada 2010 r., II SA/Go 710/10, LEX nr 753130).

Zgodnie z art. 58 § 1 k.p.a. w razie uchybienia terminu należy przywrócić termin na prośbę zainteresowanego, jeżeli uprawdopodobni, że uchybienie nastąpiło bez jego winy.

W myśl 58 § 2 k.p.a. prośbę o przywrócenie terminu należy wnieść w ciągu siedmiu dni od dnia ustania przyczyny uchybienia terminu. Jednocześnie z wniesieniem prośby należy dopełnić czynności, dla której określony był termin.

Przepis art. 58 k.p.a. pozwala na uprawdopodobnienie braku winy, jako podstawę do przywrócenia terminu, przy czym uprawdopodobnienie jest środkiem zastępczym, słabszym niż dowód, nie dającym pewności, lecz jedynie wiarygodność twierdzenia o danym fakcie. Musi ono jednak dotyczyć takiego faktu, który wskazuje na brak możliwości dokonania określonej czynności z powodu niemożliwych do przezwyciężenia przeszkód (por. wyrok WSA w Gliwicach z dnia 27 sierpnia 2014 r., II SA/Gl 528/14, LEX nr 1513332).

W ocenie Sądu wnioskodawczyni złożyła skargą po upływie miesięcznego terminu do złożenia skargi oraz nie wystąpiła z wnioskiem o przywrócenie tego terminu.

Mając na uwadze powyższe Sąd w trybie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł o oddaleniu odwołania z uwagi na jego bezpodstawność.